USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **S. E.**, zast. Mgr. Kamilou Roučkovou, advokátkou, se sídlem Mlýnská 298, Roudnice nad Labem, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2023, č. j. OAM-757/LE-BE01-BE02-PS-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 7. 2023, č. j. 57 A 2/2023-32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Kamile Roučkové, advokátce, **se nepřiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování žalobkyně v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákon č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 46a odst. 5 téhož zákona stanovil dobu trvání zajištění do 5. 10. 2023.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného (dále také jen „napadené rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o zajištění“) žalobu u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který ji zamítl.

[3] Neshledal totiž žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným ani nezjistil jiné vady či nezákonnosti, které by jej vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že v posuzovaném případě byly naplněny podmínky pro zajištění žalobkyně vyplývající jednak z článku 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), a jednak z § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu; žalobkyně byla zajištěna za účelem správního vyhoštění rozhodnutím

Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odbor cizinecké policie, ze dne 1. 6. 2023, č. j. KRPJ-68124-19/ČJ-2023-160022-SV (dále jen „rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění“), podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu až v zařízení pro zajištění cizinců, u žalobkyně existují objektivní okolnosti, na jejichž podkladě se lze domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu podala s úmyslem pozdržet či zmařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a naplnění účelu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je reálné. Krajský soud přisvědčil také závěru žalovaného, že v případě žalobkyně by uložení zvláštního opatření jakožto mírnější alternativy vůči zajištění ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu nebylo dostačující a účinné. Nezjistil ani pochybení žalovaného při stanovení délky trvání zajištění. Žalovaný při určení délky zajištění respektoval zákonem dané rozmezí a lhůtu stanovil tak, aby odpovídala lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle § 27 odst. 1 zákona o azylu, která činí 6 měsíců.

[4] Krajský soud dále k poukazu žalobkyně na její nepříznivý psychický stav uvedl, že z obsahu správního spisu plyne, že před vydáním napadeného rozhodnutí uváděla, že se cítí zdravá, s ničím se neléčí a nebere žádné léky; žalovaný tedy neměl důvod ji při rozhodování o zajištění považovat za zranitelnou osobu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, která by mohla být podle § 46a odst. 3 téhož zákona zajištěna pouze výjimečně. Krajský soud rovněž odmítl argument žalobkyně, že bude v zařízení pro zajištění cizinců zcela odstřižena od kontaktu s rodinnými příslušníky a připomněl, že v nynějším soudním řízení přezkoumává samotnou zákonnost rozhodnutí o zajištění nikoliv režim v konkrétním zařízení. Výtky, kterými žalobkyně brojila proti postupu policie a zákonnosti rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, krajský soud také neshledal důvodnými, neboť se míjejí s předmětem nynějšího řízení. Krajský soud nakonec k žalobní námitce, že žalobkyni bylo při výslechu prováděném policií tlumočeno do tureckého jazyka, kterému nerozumí, vyslovil, že žalobkyně proti tlumočení z turečtiny nic nenamítala, naopak podle protokolu o tlumočení z turečtiny požádala, a z protokolu o výslechu vyplývá, že žalobkyně přiléhavě odpovídala na otázky, které jí byly pokládány. Krajský soud proto shledal protokol z výslechu ze dne 1. 6. 2023 způsobilým podkladem pro napadené rozhodnutí.

III.

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) nyní brojí proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí, zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Stěžovatelka především nesouhlasí s tím, jak krajský soud posoudil její žalobní námitku, že ve správním řízení správní orgány porušily ustanovení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 2 a 4, § 16 a § 50 odst. 3 správního řádu. Namítá rovněž nesprávné posouzení další námitky, podle níž výslech, který prováděla policie před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění dne 1. 6. 2023, neprobíhal v kurdském jazyce, ale v jazyce tureckém, kterému nerozumí a není schopna se v něm aktivně vyjadřovat. Stěžovatelka, ač protokol o výslechu podepsala, neporozuměla jeho obsahu, neuvedla všechny rozhodné skutečnosti a nemohla protokol řádně zkontrolovat. Z tohoto důvodu obsahuje protokol

nesprávnou informaci ohledně místa bydliště její dcery T. G. a ohledně toho, že je stěžovatelka dospělá, svéprávná a zdravá žena bez zvláštních potřeb. Naopak protokol neobsahuje stěžovatelčino tvrzení, že by případné vyhoštění znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť její dva synové žijí ve Spolkové republice Německo. Uvedeným postupem tedy žalovaný porušil základní právo stěžovatelky podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud také podle stěžovatelky pochybil, když nedovodil z výše uvedeného důvodu pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu a vyslovil, že žalovaný si obstaral dostatek relevantních podkladů, které náležitě vyhodnotil, a tudíž náležitě zjistil skutkový stav. Uvedenými pochybeními došlo k porušení čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[7] Stěžovatelka dále krajskému soudu vytýká, že se nezabýval jejími žalobními námitkami (zejména se nedostatečně vypořádal s námitkou, že správní orgány nevedly řízení v jazyce, kterému stěžovatelka dobře rozumí a je schopna jej aktivně používat, čímž pochybily i při řádném zjišťování skutkového stavu) a pouze stroze vyslovil správnost napadeného rozhodnutí a postupu žalovaného, včetně dostatečně zjištěného skutkového stavu. Má tedy za to, že napadený rozsudek vykazuje vadu nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelka rovněž poukazuje na vadu řízení před krajským soudem, spočívající v tom, že krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., aniž by pro takový postup byly splněny podmínky, zejména pak souhlas stěžovatelky s takovým postupem.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť námitky v ní uvedené nedokládají nezákonnost ani jiná pochybení žalovaného či soudu.

[9] Žalovaný je přesvědčený o tom, že zjistil stav věci dostatečně. Napadené rozhodnutí vychází z podkladů, které byly ke dni jeho vydání shromážděny a zařazeny do správního spisu. Nevyplývá z nich přitom, že by stěžovatelka byla zranitelnou osobou; stěžovatelka sama nesdělila ani nedoložila, že by trpěla zdravotními problémy. Až po vydání napadeného rozhodnutí stěžovatelka žalovanému předložila zdravotní dokumentaci. Žalovaný je proto přesvědčen, že svým postupem nikterak nezasáhl do práv stěžovatelky.

[10] K námitkám, jimiž se stěžovatelka dovolává nezákonnosti postupu policie v souvislosti s tlumočením, žalovaný zdůrazňuje, že tyto směřují vůči rozhodnutí a postupu jiného správního orgánu než žalovaného. Z obsahu správního spisu vedeného žalovaným však důvodnost těchto námitek nevyplývá. Stěžovatelka policii předložila svůj turecký občanský průkaz, uvedla, že je tureckou státní příslušnicí kurdského původu, sdělila adresu svého trvalého bydliště v Istanbulu a v protokolu o výslechu ze dne 1. 6. 2023 vlastnoručním podpisem stvrdila, že češtině nerozumí, a žádá proto o tlumočníka z tureckého jazyka. Následně stěžovatelka svým podpisem stvrdila i správnost protokolu o výslechu, aniž by požadovala provedení jeho změn, oprav či doplnění. Uvedená kasační argumentace se proto žalovanému jeví jako neopodstatněná.

[11] Co se týče námitek, kterými stěžovatelka brojí vůči svému případnému správnímu vyhoštění a jeho dopadu do jejího soukromého a rodinného života, tak ty se podle žalovaného netýkají nyní posuzovaného předmětu řízení, ale řízení ve věci správního vyhoštění, vedeného jiným správním orgánem.

[12] Ohledně námitky týkající se nedoručení výzvy k vyjádření, zda stěžovatelka v řízení před krajským soudem souhlasí s rozhodnutím soudu ve věci bez nařízení jednání, žalovaný uvádí, že součástí napadeného rozhodnutí je i poučení účastníka řízení ohledně podání návrhu na nařízení jednání soudem a o zákonem stanovené lhůtě k učinění tohoto úkonu. Krajský soud nadto v napadeném rozsudku odkázal na důvody opravňující jej v nynější věci rozhodnout bez jednání ve smyslu § 46a odst. 8 zákona o azylu. Stěžovatelka tudíž nebyla ani tímto způsobem zkrácena na svých právech.

[13] Žalovaný nakonec uvádí, že napadený rozsudek vypořádává obsah jednotlivých žalobních námitek v potřebném rozsahu a v souladu s příslušnými zákonnými ustanoveními. Krajský soud vycházel z konkrétních okolností případu na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho právní posouzení netrpí vadami vytýkanými stěžovatelkou. Žalovaný i krajský soud rovněž postupovali v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

V.

[14] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního provedené zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to v řízení před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[15] Vymezením neurčitého právního pojmu *„podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatele“* se již Nejvyšší správní soud zabýval při výkladu ustanovení § 104a s. ř. s., ve znění účinném do 31. 3. 2021 (srov. usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39). Ač byl novelou soudního řádu správního provedenou zákonem č. 77/2021 Sb. rozšířen okruh případů, při jejichž přezkumu Nejvyšší správní soud posuzuje přijatelnost kasační stížnosti, a nově se nejedná jen o věci azylu, resp. o věci mezinárodní ochrany, nýbrž o všechny věci, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, tato změna nezakládá žádný rozumný důvod měnit kritéria přijatelnosti kasační stížnosti. Při rozhodování o nepřijatelnosti kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud i nadále vychází z judikaturní ustálených kritérií, jež pramení ze závěrů zmíněného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2021, č. j. 9 Azs 180/2021-33 a řadu dalších). Z něj přitom vyplývá, že kasační stížnost

Nejvyšší správní soud přijme k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to buď z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[16] Nejvyšší správní soud především ověřil, že se ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s., ve znění účinném od 1. 4. 2021, v nynější věci užije, neboť krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. a je přezkoumáváno rozhodnutí o zajištění cizince, o němž v řízení před krajským soudem ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s. rozhoduje specializovaný samosoudce. Zbývá tedy posoudit, zda věc svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky.

[17] Stěžovatelka k přijatelnosti kasační stížnosti ničeho neuvedla.

[18] Nejvyšší správní soud v projednávané věci podstatný přesah vlastních zájmů stěžovatelky neshledal, a kasační stížnost proto nepřijal k meritornímu přezkumu.

[19] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu vytýká, že se řádně nezabýval jejími žalobními námitkami a pouze stroze vyslovil správnost postupu žalovaného i napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatelky se krajský soud zejména dostatečně nevypořádal s námitkou, že správní orgány nevedly její výslech v jazyce, kterému stěžovatelka dobře rozumí a je schopna jej aktivně používat (kurdštině), a tudíž dostatečně nezjistily skutkový stav věci.

[20] Nejvyšší správní soud se problematice nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve své judikatuře již opakovaně věnoval (srov. např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, a ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Napadený rozsudek podle Nejvyššího správního soudu kritériím přezkoumatelnosti podle citované judikatury odpovídá. Krajský soud dostatečně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami (včetně námitky týkající se vedení výslechu policií dne 1. 6. 2023 v tureckém jazyce namísto v kurdštině, které se krajský soud věnoval v odstavci 50. napadeného rozsudku) a dostatečně své závěry odůvodnil.

[21] Vytýká-li stěžovatelka krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s námitkou týkající se tlumočení do turečtiny namísto do kurdského jazyka při jejím výslechu dne 1. 6. 2023 a souvisejícím nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a pouze stroze vyslovil správnost postupu žalovaného i napadeného rozhodnutí, připomíná Nejvyšší správní soud, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelky o tom, jak podrobně by jí měl být napadený rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje jej přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013-30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010-163, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Takovou překážku bránící věcnému přezkumu napadeného rozsudku však kasační soud v posuzované

věci neshledal. Přijatelnost kasační stížnosti z výše předestřených důvodů proto Nejvyšší správní soud neshledal.

[22] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani námitka, že krajský soud zatížil řízení vadou, neboť nebyly splněny důvody pro to, aby ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 s. ř. s. Ustanovení § 46a odst. 8 zákona o azylu věnující se rozhodnutí o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany mimo jiné stanoví, že *soud nařídí k projednání věci jednání, navrhne-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nebo je-li to nezbytné; o tom musí být žadatel o udělení mezinárodní ochrany v rozhodnutí ministerstva poučen.* Uvedené ustanovení je přitom speciálním ustanovením k obecnému § 51 s. ř. s., a tudíž má přednost. Bylo tedy na stěžovatelce, aby navrhla nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby nařídit k projednání věci jednání. To však neučinila, naopak v žalobě výslovně vyjádřila, že „*netrvá na tom, aby soud za účelem projednání věci nařídil jednání*". Rovněž žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s projednáním věci bez nařízení jednání. Pokud tedy krajský soud neshledal nezbytným nařízení jednání, nepochybil, pokud jej nenařídil.

[23] Ani kasační argumentace, že krajský soud nesprávně posoudil žalobní námitku poukazující na porušení § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 2 a 4, § 16 a § 50 odst. 3 správního řádu a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve správním řízení nemůže přijatelnost kasační stížnosti založit. Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře opakovaně vyjádřil, že projednatelným žalobním bodem je jen konkrétní (ve vztahu k žalobkyni a projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z něhož plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Obecné žalobní tvrzení obsažené na konci žaloby, kterým v nynější věci stěžovatelka obecně bez konkrétního skutkového tvrzení doprovázeného konkrétní právní argumentací namítala porušení některých ustanovení správního řádu a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy skutečně nepředstavovalo samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jak správně v napadeném rozsudku uzavřel krajský soud.

[24] Přijatelnou stěžovatelčinu kasační stížnost nečiní ani její výtky, že krajský soud dospěl k chybnému závěru ohledně žalobní námitky o tom, že výslech, který prováděla policie před vydáním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění dne 1. 6. 2023, neprobíhal v jazyce kurdském, ale jazyce tureckém, a že tudíž také nesprávně dovodil, že žalovaný v tomto ohledu nepochybil při zjišťování skutkového stavu.

[25] Ač se předestřená problematika týká jiného řízení [zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], než je předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti [zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu], krajský soud se jí správně v napadeném rozsudku zabýval, neboť protokol z výslechu stěžovatelky konaného dne 1. 6. 2023 je součástí správního spisu a představuje jeden z podkladů, na jehož základě žalovaný v posuzované věci zjišťoval skutkový stav. Krajský soud shledal stěžovatelčinu žalobní námitku účelovou, neboť sama policii předložila turecký

občanský průkaz, tvrdila, že v Turecku žila od roku 2012 a poprvé před správními orgány uvedla, že je syrské a nikoliv turecké státní příslušnosti až po vydání napadeného rozhodnutí (při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 14. 6. 2023). Nadto zdůraznil, že z protokolu o výslechu vyplývá, že stěžovatelka přiléhavě odpovídala na otázky, které jí byly pokládány, přičemž v žalobě neuváděla konkrétní nepřesnosti, které jí tato tvrzená procesní vada měla způsobit.

[26] Nejvyšší správní soud právě předestřené skutečnosti ověřil ze správního spisu, nemá jim co vytknout a s posouzením krajského soudu se plně ztotožňuje. Pouze doplňuje, že z protokolu o výslechu stěžovatelky ze dne 1. 6. 2023 vyplývá i to, že stěžovatelka výslovně požádala o tlumočníka do tureckého jazyka a vlastním podpisem následně potvrdila správnost tohoto protokolu, aniž by požadovala provedení změn, oprav či doplnění. Co se týče stěžovatelčiných kasačních tvrzení, kterými poukazovala na konkrétní nedostatky obsahu protokolu o výslechu ze dne 1. 6. 2023 vzniklé z důvodu nesprávně zvoleného jazyka, kterým byl veden výslech, Nejvyšší správní soud k nim dodává, že ta nebyla uvedena již v žalobě, ač stěžovatelce nic nebránilo je tam uvést. Tato argumentace je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Totéž platí o stěžovatelčině kasačních námitkách, že svým chybným postupem žalovaný porušil stěžovatelčino právo podle čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Kasační soud s ohledem na uvedené tudíž přitakává i závěru krajského soudu, že protokol o výslechu ze dne 1. 6. 2023 představuje způsobilý podklad pro rozhodnutí žalovaného a že v tomto ohledu nedošlo k pochybením při zjišťování skutkového stavu věci žalovaným.

[27] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, není zde ani jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, krajský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stěžovatelčiny kasační námitky.

VI.

[28] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní stěžovatelčiny zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z citovaného usnesení kasačního soudu č. j. 1 Azs 13/2006-39. Odmítl ji tedy pro nepřijatelnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka v tomto řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu jeho nákladů. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[30] Odměnu ustanovené právní zástupkyni stěžovatelky Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť doposud v řízení o kasační stížnosti neučinila žádný úkon právní služby,

za který by jí náležela odměna podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2023

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu